

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.718 van 12 september 2016
in de zaak A. 214.706/XIV-36.185**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat SonilaTuci
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Guldenvlieslaan 21/5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26 A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 januari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 134.689 van 9 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.063 van 30 januari 2015.

Verzoekster heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat ArpiNouradian, die loco advocaat SonilaTuciverschijnt voor verzoekster, is gehoord.

AuditeurBarbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is België binnengekomen in 2012 en dient op 31 oktober 2013 een derde asielaanvraag in. Op 14 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze laatste aanvraag.

Met een beschikking van 17 november 2014, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer

zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Met een arrest van 9 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep omdat geen van de partijen tijdig heeft gevraagd om te worden gehoord en de partijen derhalve worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 48/3 tot 48/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe gegevens in aanmerking neemt en als geldig neergelegd beschouwt indien ze de middelen uitleggen. Een overdreven formalisme is strijdig met de bescherming van fundamentele rechten en op grond van artikel 149 van de Grondwet moet de motivering van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een antwoord bieden op de argumenten van de partijen. Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen op grond van de artikelen 39/74 en 39/75 van de vreemdelingenwet met een beschikking van 16 januari 2014 de partijen had opgeroepen om te verschijnen op

6 februari 2014. Die beschikking werd ingetrokken met een beschikking van 5 februari 2014 waarin werd vermeld dat de partijen zouden worden opgeroepen op een latere datum. Hoewel de kamervoorzitter oorspronkelijk had bepaald artikel 39/73 van de vreemdelingenwet niet toe te passen, is het bestreden arrest toch genomen met toepassing van deze bepaling zonder voldoende motivering en zonder vermelding van de voormelde beschikkingen. Verzoekster acht artikel 149 van de Grondwet geschonden wegens het gebrek aan motivering en de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie evenals artikel 3 van het EVRM wegens het niet in overweging nemen van de aangevoerde elementen, een overdreven formalisme en het afwijken van vaste rechtspraak.

Beoordeling

5. Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Verzoeksters beroep wordt met het bestreden arrest verworpen op grond van de vaststelling dat geen van de partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2, van de vreemdelingenwet heeft gevraagd te worden gehoord binnen de vooropgestelde termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking van 17 november 2014, zodat de partijen overeenkomstig

artikel 39/73, § 3, van die wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Een kopie van de voornoemde beschikking is aan het bestreden arrest gehecht. De redenen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe hebben gebracht zijn beslissing te nemen, zijn dus duidelijk en ondubbelzinnig uiteengezet in het bestreden arrest. Zowel uit verzoeksters eigen uiteenzetting in het middel als uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster op de hoogte was van het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvankelijk de dag en het uur van de terechtzitting waarop haar beroep zou worden behandeld met een beschikking van 16 januari 2014 had bepaald op 6 februari 2014 doch dat hij deze beschikking met een andere beschikking van 5 februari 2014 heeft ingetrokken alvorens de voornoemde beschikking van 17 november 2014 te nemen. Ingevolge die intrekking hoefde in het bestreden arrest niet meer te worden ingegaan op de beschikking van 16 januari 2014.

Het eerste middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht.

7. Verzoekster heeft ingevolge de beschikking van 17 november 2014 de mogelijkheid gekregen te vragen om te worden gehoord op een terechtzitting. Deze beschikking werd met een ter post aangetekende brief van 18 november 2014 naar het adres van haar woonplaatskeuze gestuurd, doch hij werd teruggestuurd naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de vermelding “ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekster derhalve in staat gesteld een vraag tot horen in te dienen, doch verzoekster had zelf nagelaten tijdig een nieuwe woonplaatskeuze door te geven. Zij toont niet aan dat zij door omstandigheden buiten haar wil niet in de mogelijkheid was de voornoemde brief van 18 november 2014 met de beschikking van 17 november 2014 te ontvangen. Die kennisgeving wordt derhalve geacht geldig te zijn gebeurd.

Vermits verzoekster geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die haar werd geboden om voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te komen tegen de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond om haar asielaanvraag niet in overweging te nemen omwille van een gebrek aan nieuwe gegevens, vermag zij zich wat die nieuwe gegevens betreft niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie te beroepen op een mogelijke schending van de artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoekster werpt in een tweede middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster voert aan dat de asielinstanties op grond van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet hun beslissing passend moeten motiveren, rekening houdend met verzoeksters relaas, haar subjectieve toestand, de omstandigheden in het land van herkomst en alle stukken van het dossier. De aanvankelijk bestreden beslissing steunt niet op feiten, eigen aan de zaak, doch is stereotiep gemotiveerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de asielaanvraag in aanmerking te nemen omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees voor bloedwraak en omdat

verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij niet langer in Tirana zou kunnen blijven om problemen betreffende de bloedwraak te vermijden. Verzoekster vindt dit een verkeerde beoordeling vermits zij werd bedreigd, ook in Tirana. Volgens verzoekster blijkt het gevaar zowel uit persoonlijke documenten als uit documenten betreffende de algemene toestand in Albanië.

Verzoekster had een middel geput uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, onder andere omdat geen rekening werd gehouden met haar subjectieve toestand en omdat zij moest worden erkend als vluchteling omdat zij als vrouw tot een bepaalde sociale groep behoort. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met haar subjectieve toestand en aldus de aangehaalde bepalingen heeft geschonden.

Beoordeling

10. Verzoeksters kritiek op de aanvankelijk bestreden beslissing vormt geen kritiek op het bestreden arrest en kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd in het huidige cassatieberoep.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

11. Verzoekster voert verder aan dat in het bestreden arrest geen rekening is gehouden met haar subjectieve toestand, zodat de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden.

Verzoeksters beroep wordt met het bestreden arrest verworpen omdat zij met toepassing van artikel 39/73, § 3, van de vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de in de beschikking van 17 november 2014 opgenomen grond. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat verzoekster door haar eigen nalatigheid geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om op een terechtzitting haar grieven uiteen te zetten tegen de in de beschikking opgenomen

grond, hoewel die mogelijkheid haar in principe werd geboden. Verzoekster kan haar kritiek tegen de in de voornoemde beschikking opgenomen grond derhalve niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie aanvoeren.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

12. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques